

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Barbary Pořízkové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **S. D.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2015, čj. OAM-638/ZA-ZA04-K07-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 7. 2016, čj. 32 Az 21/2015-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Martině Řehořové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6800 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2015, čj. OAM-638/ZA-ZA04-K07-2014, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“), neudělilo žalobkyni mezinárodní ochrany žalobkyni dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně v azylovém řízení poukazovala na to, že má v České republice dceru s vnoučaty, na Ukrajině je válka, nemá tam žádné zázemí. V rámci pohovoru dále uvedla, že má zdravotní potíže, prodělala žloutenku, má žlučnickové kameny, vysoký tlak a problémy s páteří.

[2] Žalovaný skutkově tvrdí žalobkyně nepovažoval za azylově relevantní. Ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu se žalovaný předně zabýval zdravotním stavem žalobkyně. Dospěl k závěru, že potřebná zdravotní péče je pro žalobkyni na Ukrajině dostupná, poukázal na to, že dle jejího vlastního tvrzení se její stav po absolvování lázeňské léčby na Ukrajině zlepšil. Skutečnost, že by v České republice chtěla žít se svojí dcerou a vnoučaty, rovněž není důvodem pro udělení

humanitárního azylu. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, ve zbytku země je situace stabilní. Žalobkyně byla před svým odjezdem hlášena k trvalému pobytu ve městě U. v Z. o., tedy v západní části Ukrajiny. Tato oblast je pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva, a v současnosti není vojenskými střety nijak zasažena. Samotná existence rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě.

[3] Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, neboť je přesvědčena o jeho nepřezkoumatelnosti. Současně trvá na tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech.

[5] Předně namítá, že žalovaný rozhodl bez dostatečné opory v důkazech. Žalovaný a následně ani krajský soud nevzali v úvahu tvrzení žalobkyně o aktuální situaci v zemi původu ani odůvodněných obavách pro případ nuceného návratu. Náležitě se nezabývali ani skutečností, že se stěžovatelka nemá v zemi původu kam vrátit a v České republice má naopak rodinné vazby. S ohledem na věk a zdravotní stav stěžovatelky je nutné, aby o ni někdo pečoval. Nežádá žádnou finanční pomoc, pouze si přeje, aby mohla v České republice zůstat u své dcery a legálně tu žít se svojí rodinou.

[6] Stěžovatelka je současně přesvědčena, že její případný nucený návrat na Ukrajinu by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť by jím došlo k nepřípustnému zásahu do rodinného života jejího i její rodiny žijící v České republice

[7] Na podporu svého tvrzení o důvodné obavě o svůj život a zdraví v případě nuceného návratu na Ukrajinu přiložila stěžovatelka ke kasační stížnosti několik článků z internetu psaných v azbuce.

[8] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval některé argumenty uvedené ve svém rozhodnutí a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Zdůraznil přitom, že žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu je vedena snahou o legalizaci pobytu. Navrhl proto kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnout.

[10] V rámci repliky stěžovatelka poukázala na svoji sociální a ekonomickou situaci a zdůraznila, že k vybudování dostatečného zázemí v zemi původu nemá dostatečné

pokračování

finanční prostředky. Po jejích sourozencích na Ukrajině přitom nelze spravedlivě požadovat, aby se o ni starali.

III. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[12] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[13] Z textu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatelka za důvody přijatelnosti kasační stížnosti považuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení, nesprávné posouzení otázky možného udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak posoudil rozhodné skutečnosti (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[15] Ve vztahu k namítanému nedostatečně zjištěnému stavu ve správním řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný pro účely svého rozhodnutí vycházel z dostačujícího množství podkladů. Mezi nimi např. z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Freedom House ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 a další. Zprávy organizací Amnesty International nebo Human Rights Watch jsou obecně vnímány jako dostatečně objektivní a nezávislý zdroj

informací. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal v postupu žalovaného ani krajského soudu žádné pochybení.

[16] Nejvyšší správní soud se současnou bezpečnostní situací na Ukrajině v nedávné minulosti zabýval již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 Azs 267/2015-23, ze dne 18. 9. 2015, čj. 2 Azs 194/2015-28, či ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43). Stěžovatelka pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na západě země, a nic nenasvědčuje tomu, že by byla jako civilistka vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti.

[17] Námitku zásahu do rodinného života stěžovatelky následkem nuceného vycestování hodnotí Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřipustnou. Stěžovatelka uvedenou námitku neuplatnila v řízení krajským soudem, ač tak učinit mohla. S ohledem na dispoziční zásadu, která platí v řízení před správním soudem, je pouze na žalobci, jaké vady vytkne napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení. Obsah žaloby tak v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu.

[18] Stěžovatelka se v žalobním řízení zaměřila primárně na otázku možného udělení humanitárního azylu, eventuálně doplňkové ochrany, a to z důvodu svého zdravotního stavu a probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině. Svůj rodinný život zmínila pouze v rovině konstatování, že má na území České republiky dceru, která by jí mohla poskytnout potřebnou zdravotní péči.

[19] Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, připustil, že by již pouhá nutnost vycestování cizince z území České republiky pro něj mohla představovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života. Ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky a naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany se však bez přistoupení dalších okolností bude jednat o velmi výjimečný institut.

[20] Ekonomická a sociální situace stěžovatelky je jistě nelehká a její touha po společném životě s jejími nejbližšími rodinnými příslušníky na území České republiky lidsky pochopitelná. Nejedná se ovšem o skutečnosti, které by samy o sobě odůvodňovaly tak mimořádné opatření, jakým je udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na věk stěžovatelky, která letos dosáhla 65 let, je namístě pokusit se získat oprávnění k pobytu v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Podle § 42a odst. 1 písm. f) tohoto zákona může za splnění dalších předpokladů získat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny osamělý cizinec starší 65 let.

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost meritorně neprojednával, neprováděl z povahy věci ani navržené důkazy články uveřejněnými

pokračování

na internetu, u nichž dále nebylo zřejmým způsobem uvedeno, jaké skutečnosti by měly prokázat, a nebyly soudu zaslány v českém jazyce.

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené již jen ve stručnosti poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro judikatorní odklon. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[25] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 6200 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti a replika) a paušální náhrada hotových výdajů 600 Kč, celkem částka 6800 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu